

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.406 van 20 oktober 2003
in de zaken A. 52.371/IX-1006
53.447/IX-1007
53.448/IX-1008.**

In zake : I. + II. + III.
Kamiel MADOU,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. DE VILLE,
kantoor houdende te BLANKENBERGE,
Zuidlaan 14-16

tegen :

- I.
1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Tewerkstelling en Arbeid, thans de minister van
Werkgelegenheid,
2. het Paritair Subcomité voor de Haven van Zeebrugge,
II. + III.
het Paritair Subcomité voor de Haven van Zeebrugge.
-

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Kamiel MADOU op 18 juni 1993 heeft ingediend om enerzijds de vernietiging te vorderen van de beslissing van 13 april 1993 van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge waarbij het verzet van verzoeker tegen het besluit van 9 maart 1993 wordt afgewezen en waarbij zijn erkenningskaart als havenarbeider in de haven van Zeebrugge wegens onvoldoende arbeidsprestaties wordt ingetrokken en om anderzijds te horen zeggen voor recht dat hij onafgebroken havenarbeider gebleven is (de zaak G/A 52.371/IX-1006);

Gezien het verzoekschrift dat Kamiel MADOU op 27 augustus 1993 heeft ingediend om enerzijds de vernietiging te vorderen van de beslissing van 6 juli 1993 van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge waarbij de beslissing van 13 april 1993 wordt ingetrokken, waarbij verzoeker als havenarbeider

wordt geschorst voor de duur van het administratief onderzoek in het kader van de procedure tot intrekking van zijn erkenning en waarbij hij wordt opgeroepen om op 14 juli 1993 door het Paritair Subcomité gehoord te worden en om anderzijds te horen zeggen voor recht dat hij vanaf 10 maart 1993 onafgebroken havenarbeider gebleven is (de zaak G/A 53.447/IX-1007);

Gezien het verzoekschrift dat Kamiel MADOU op 28 augustus 1993 heeft ingediend om enerzijds de vernietiging te vorderen van het besluit van 22 juli 1993 van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge waarbij zijn erkenning als havenarbeider met ingang van 10 maart 1993 wordt ingetrokken wegens onvoldoende prestaties en om anderzijds te horen zeggen voor recht dat hij sinds 10 maart 1993 onafgebroken havenarbeider gebleven is (de zaak G/A 53.448/IX-1008);

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 5 juni 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de beschikking van 5 juni 1998 waarbij de zaken nrs. A. 52.371/IX-1006, A. 53.447/IX-1007 en A. 53.448/IX-1008 worden gevoegd;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie en het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 8 juni 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE VILLE, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat C. SAELS, die loco advocaten G. DEMEZ en J. LIMPENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat het beroep onderzocht moet worden met inachtneming van het volgende reglementair kader :

1.1. Krachtens artikel 1 van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid, mag niemand “in de havengebieden, havenarbeid laten verrichten door andere werknemers dan erkende havenarbeiders”. Krachtens artikel 3 van dezelfde wet bepaalt de Koning de voorwaarden en de modaliteiten van de erkenning van de havenarbeiders.

1.2. Het koninklijk besluit van 17 mei 1977 betreffende de voorwaarden en modaliteiten van de erkenning van havenarbeiders in het havengebied van Zeebrugge verleent aan het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge (hierna: het Paritair Subcomité) de bevoegdheid om de havenarbeiders te erkennen (artikel 1) en om hen een erkenningskaart af te leveren (artikel 2). Het bepaalt de voorwaarden waaronder de havenarbeiders erkend kunnen worden (artikel 3) en waaronder de erkenning ingetrokken kan worden. Artikel 5 van het besluit, zoals het bestond bij het treffen van de bestreden beslissingen, stelt dienaangaande :

“Het Paritair Subcomité kan de erkenning als havenarbeider intrekken :

1. wanneer de prestaties van de havenarbeider over een vastgestelde referteperiode een aantal taken niet hebben bereikt. Zowel de referteperiode als de wijze van berekening van het aantal taken worden door Ons bepaald, na advies van het Paritair Subcomité.
2. (...).
3. (...)”.

Artikel 5bis van het besluit, ingevoegd bij koninklijk besluit van 16 juli 1987 laat het Paritair Subcomité toe de erkenning als havenarbeider in een aantal gevallen te schorsen. Punt 1° van die bepaling luidt als volgt: “Ingeval een administratief onderzoek zulks vereist tijdens de procedure tot intrekking van de erkenning als havenarbeider”.

1.3. In het koninklijk besluit van 16 november 1977 tot vaststelling van de referteperiode en de wijze van berekening van het aantal taken met betrekking tot de intrekking van de erkenning als havenarbeider in het havengebied van Zeebrugge, is bepaald dat de referteperiode loopt van 1 januari tot 31 december (artikel 1). In de artikelen 2 en 3 wordt bepaald wanneer de havenarbeiders wegens onvoldoende prestaties ter verantwoording kunnen geroepen worden. Deze bepalingen luiden als volgt :

- artikel 2 :

“§ 1. De havenarbeiders (...) die aan de minimum prestatienormen die bepaald zijn in dit artikel niet hebben voldaan, kunnen voor het paritair subcomité ter verantwoording geroepen worden, eventueel in aanwezigheid van een adviseur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

Het verzoek tot verantwoording kan tot de volgende havenarbeiders gericht worden :

A. Havenarbeiders :

- havenarbeiders beneden de 60 jaar die niet het gemiddeld aantal aangeboden taken van de categorie waartoe ze behoren hebben gepresteerd;
- havenarbeiders van 60 jaar en meer, die niet 1/3 van het gemiddeld aantal aangeboden taken van de categorie waartoe zij behoren hebben gepresteerd.

B. Kandidaat-havenarbeiders :

(...)

§ 2. Onder 'aangeboden taken' wordt verstaan de taken aangeboden in het aanwervingsbureau voor de havenarbeiders van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

De in aanmerking te nemen leeftijd is deze die bereikt wordt de laatste dag van de referteperiode waarmee rekening wordt gehouden bij het toezicht op de prestaties van de havenarbeiders, overeenkomstig artikel 1.

Onder 'categorie' wordt verstaan :

- a) gewone havenarbeider,
- b) gewone havenarbeidster,
- c) havenwaker”.

- artikel 3 :

“§ 1. Het gemiddeld aantal taken dat aangeboden wordt in het aanwervingsbureau voor de havenarbeiders van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening wordt met behulp van de volgende formule vastgesteld :

Teller : het aantal aangeboden taken tijdens de beschouwde referteperiode zoals bedoeld in artikel 1, vermenigvuldigd met het aantal werkdagen tijdens dezelfde referteperiode.

Noemer : het aantal aanwezige havenarbeiders.

Wordt als een 'aanwezige' havenarbeider beschouwd, hij die aangeworven werd in het aanwervingsbureau of hij die zich onderworpen heeft aan de werkloosheidscontrole.

§ 2. Ten einde te kunnen nagaan of een havenarbeider het gemiddeld aantal aangeboden taken heeft gepresteerd dient men het aantal taken die hij verricht heeft tijdens de werkdagen van de beschouwde referteperiode gebeurlijk te verhogen met een aantal ziektedagen.

Het aantal ziektedagen wordt volgens de volgende formule berekend :

Teller : het aantal taken die hij verricht heeft tijdens de werkdagen van de beschouwde referteperiode, vermenigvuldigd met het aantal ziektedagen die samenvallen met de werkdagen tijdens deze periode.

Noemer : het aantal taken die hij verricht heeft tijdens de werkdagen van de beschouwde refertedagen verhoogd met het aantal dagen gedurende dewelke hij zich aangeboden heeft bij de werkloosheidscontrole.

Worden niet als werkdagen beschouwd voor de toepassing van §§ 1 en 2 : de zaterdagen, de zondagen en de wettelijke feestdagen.

Worden gelijkgesteld met verrichte taken voor de toepassing van deze paragraaf, de dagen gedurende dewelke de arbeider arbeidsongeschikt is geweest ten gevolge van een arbeidsongeval evenals de dagen van klein verlet”.

1.4. In het koninklijk besluit van 16 november 1977 tot vaststelling van de intrekkingprocedure van de erkenning als havenarbeider alsmede de modaliteiten van zijn verdediging voor de administratieve commissie opgericht in de schoot van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge, wordt een procedure uitgewerkt voor het besluitvormingsproces betreffende de intrekking van de erkenningskaart. Het besluit luidt als volgt :

“Artikel 1. Wanneer het paritair subcomité het voornemen heeft de erkenningskaart van een havenarbeider in te trekken dan wordt deze laatste door de secretaris op de door hem vastgestelde datum uitgenodigd zich aan te bieden voor het paritair subcomité.

Wanneer de arbeider zich niet op de vastgestelde datum aanbiedt, dan wordt hij opgeroepen voor een volgende zitting van het paritair subcomité bij aangetekend schrijven.

Het paritair subcomité kan bij verstek een beslissing nemen indien de arbeider zich niet aangeboden heeft voor het einde van de tweede zitting waarvoor hij opgeroepen werd overeenkomstig het eerste lid.

De bij verstek genomen beslissing wordt aan de belanghebbende betekend door de secretaris binnen de acht dagen na haar uitspraak, hetzij bij deurwaardersexploot, hetzij bij aangetekend schrijven dat uitwerking heeft op de derde werkdag na de datum van verzending.

Binnen de acht dagen na de betekening kan de arbeider verzet aantekenen tegen deze beslissing.

Om op geldige wijze verzet te kunnen aantekenen moet de arbeider, hetzij persoonlijk voor de secretaris verschijnen, hetzij hem een ter post aangetekend schrijven richten.

Bij aangetekend schrijven roept de secretaris de arbeider op voor een nieuwe zitting van deze commissie.

Wanneer een tweede beslissing bij verstek wordt genomen ten overstaan van de oorspronkelijke eiser bij verzet, dan is het deze laatste niet meer toegelaten opnieuw verzet aan te tekenen.

Artikel 2. De havenarbeider mag zich tijdens de procedure tot intrekking van de erkenning van de erkenning laten bijstaan door een advocaat of een vertegenwoordiger van een van de werknemersorganisaties die vertegenwoordigd zijn in het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge”.

1.5. Naast de voornoemde reglementaire besluiten worden de rechten en de plichten van de havenarbeiders te Zeebrugge nader bepaald in de “Codex voor de haven van Zeebrugge”, welke onder de vorm van collectieve arbeidsovereenkomst van toepassing is op de werknemers en de werkgevers in de haven van Zeebrugge.

Naar luid van artikel 16 van de door de verwerende partij in het administratief dossier neergelegde Codex -het enig artikel van hoofdstuk VI: “Controle der prestaties”- moet een “contactcommissie” jaarlijks in de maand maart een controle uitvoeren van de prestaties die de havenarbeiders in het afgelopen jaar hebben geleverd en roept zij de arbeiders ter verantwoording wanneer zij een bepaald aantal prestaties -aantal dat verschilt naar gelang de leeftijdscategorie waartoe de betrokkene behoort- niet hebben geleverd. Voor het onderhavige geding dient enkel rekening gehouden te worden met de volgende bepaling :

“Worden ter verantwoording geroepen :

1° Havenarbeiders die op 31 december van het refertejaar minder dan 45 jaar waren (en die) niet het gemiddeld aantal taken hebben gepresteerd, aangeboden in het aanwervingslokaal.

2° (...).

De dagen gedurende dewelke de havenarbeider aanwezig was in de beroepsopleiding worden aanzien als gepresteerde taken.

Het Paritair Subcomité Zeebrugge zal de nodige sancties treffen tegen de havenarbeiders, wier prestaties bij een controle als onvoldoende worden aanzien”.

2. Overwegende dat de voor de oplossing van het geschil relevante feiten als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoeker Kamiel MADOU, geboren op 26 december 1955, is sinds 1 oktober 1984 erkend als havenarbeider in de haven van Zeebrugge.

Hij is op 31 december 1992 minder dan 45 jaar oud en behoort aldus tot de categorie 1 bedoeld in artikel 16 van de Codex voor de haven van Zeebrugge, dit zijn de havenarbeiders die ter verantwoording kunnen geroepen worden wanneer zij “niet het gemiddeld aantal taken hebben gepresteerd, aangeboden in het aanwervingslokaal”.

2.2. Op 26 januari 1993 stelt het Paritair Subcomité eenparig het gemiddeld aantal taken, dat in het jaar 1992 aangeboden is in het aanwervingsbureau voor de havenarbeiders van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, vast op 101. Het comité hanteert daarbij de volgende parameters: aantal aangeboden taken, exclusief zaterdag, zondag en feestdag: 10 874; aantal werkdagen: 252; aantal havenarbeiders dat gestempeld heeft om 13.00 uur: 24 296; aantal havenarbeiders dat direct aan het werk gegaan is : 2 887.

2.3. Met een stereotiepe brief van 22 februari 1993 wordt verzoeker opgeroepen om door het Paritair Subcomité gehoord te worden “in verband met (zijn) prestaties” in 1992.

In zijn besluiten vraagt de raadsman van verzoeker aan het Paritair Subcomité te beslissen dat zijn cliënt het niet behalen van het minimum aantal

prestaties in 1992 voldoende verantwoord heeft. Aangestipt wordt dat verzoeker nooit inzage heeft gekregen van de elementen die hij nodig had om zich ertegen te verdedigen, dat het gering aantal taken dat hem voor 1992 worden aangerekend (58) te wijten is aan een arbeidsongeval in 1989 waarvan hij niet geheel genezen is - hij mag geen lasten dragen "boven en onder 35 kg"-, en dat hij nooit afwezig is bij de verdeling der zaken.

Het verhoor vindt plaats op 3 maart 1993. Uit de notulen van de vergadering blijkt dat het Paritair Subcomité voor verzoeker inderdaad 58 taken in rekening brengt.

2.4. Op 9 maart 1993 besluit het Paritair Subcomité de erkenning van verzoeker vanaf 10 maart 1993 in te trekken wegens onvoldoende prestaties, in toepassing van artikel 5, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 1977.

De voorzitter van het Paritair Subcomité deelt de beslissing aan verzoeker mee, met de melding dat hij in de referteperiode van 1 januari 1992 tot 31 december 1992 “slechts 58 prestaties heeft verricht” terwijl het gemiddelde aantal taken van de leeftijdscategorie waartoe verzoeker behoort, voor die periode 101 bedraagt. Aan verzoeker wordt ook medegedeeld dat hij de mogelijkheid heeft om binnen de acht dagen na de ontvangst van de brief verzet aan te tekenen.

2.5. Verzoeker tekent op 12 maart 1993 verzet aan. Hij vraagt dat de beslissing van 9 maart 1993 zou ingetrokken worden omdat de gevolgde procedure onregelmatig is doordat verzoeker nooit kennis heeft gekregen van enig officieel document waarin uiteengezet wordt hoeveel taken er in de referteperiode aangeboden werden, hoeveel werkdagen die periode bevatte, welk aantal taken gemiddeld in die periode is aangeboden en hoeveel taken hij in 1992 vervulde. Hij betoogt dat de berekening van het gemiddeld aantal taken niet overeenkomstig het koninklijk besluit van 16 november 1977 en de Codex zijn gebeurd -er is met name rekening gehouden met enerzijds het aantal taken exclusief zaterdagen, zondagen en feestdagen, met de arbeiders die om 13 uur gestempeld hebben en anderzijds met de arbeiders die onmiddellijk aan het werk gegaan zijn, maar de reglementering schrijft voor dat voor de berekening van het gemiddeld aantal prestaties alle taken in

rekening gebracht moeten worden en er worden na 13 uur ook nog taken besteld- en dat bij de beoordeling van de door hem gepresteerde taken rekening gehouden moet worden met het arbeidsongeval dat hij in 1989 heeft gehad en dat hem voor het gehele jaar 1992 een vrijstelling opleverde van het heffen van lasten van meer dan 35 kg.

2.6. Op 13 april 1993 beslist het Paritair Subcomité -op zicht van de stukken- dat “geen enkel nieuw element naar voor werd gebracht dat de beslissing van het P.S.C. van 09.03.1993 zou kunnen beïnvloeden” en dat de erkenning van verzoeker bijgevolg ingetrokken blijft. Dat wordt met een brief van 22 april 1993 aan de raadsman van verzoeker medegedeeld.

De beslissing van 13 april 1993 vormt het voorwerp van het eerste beroep, dat ingesteld wordt op 18 juni 1993. Verzoeker beklaagt er in zijn verzoekschrift over dat zijn rechten van verdediging zijn miskend en dat de motivering van de beslissing van 13 april 1993 niet draagkrachtig is.

2.7. Op 6 juli 1993 overweegt het Paritair Subcomité dat, aangezien het verzoekschrift bij de Raad van State de indruk wekt dat verzoeker zijn rechten van verdediging niet volledig heeft kunnen uitoefenen, het aangewezen is “de nog niet definitief geworden bestuurshandelingen alsnog in te trekken” en verzoeker toe te laten zijn zaak “opnieuw ten gronde te verdedigen” alvorens een nieuwe beslissing te nemen. Besloten wordt :

- de beslissing van 13 april 1993 in te trekken,
- de erkenning van verzoeker “hangende het administratief onderzoek in het raam van de intrekkingprocedure” te schorsen met toepassing van artikel 5bis van het koninklijk besluit van 17 mei 1977,
- verzoeker op te roepen om op 14 juli 1993 voor het Paritair Subcomité te verschijnen teneinde gehoord te worden over de beslissing van 9 maart 1993.

Deze beslissingen worden op 7 juli 1993 ter kennis van verzoeker gebracht. Zij vormen het voorwerp van het tweede beroep, dat ingesteld wordt op 27 augustus 1993.

2.8. Op 14 juli 1993 verschijnt verzoeker met zijn raadsman voor het Paritair Subcomité. In besluiten vraagt hij dat het comité zou vaststellen dat verzoeker “ononderbroken erkend havenarbeider is gebleven vanaf 10 maart 1993”. Hij herneemt daarvoor al zijn argumenten die hij aan het comité had voorgelegd in de procedure van verzet tegen het besluit van 9 maart 1993.

Hij klaagt in aanvullende besluiten ook de schending aan van zijn rechten van verdediging bij de totstandkoming van het besluit tot schorsing van zijn erkenning waartoe op 6 juli 1993 besloten was.

2.9. Op 22 juli 1993 beslist het Paritair Subcomité de erkenning van verzoeker als havenarbeider met ingang van 10 maart 1993 in te trekken en de beslissing in volgende bewoordingen ter kennis van verzoeker te brengen :

“Het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge, tijdens de zitting van 22 juli 1993,

Gelet op het koninklijk besluit van 17 mei 1977, betreffende de voorwaarden en modaliteiten van de erkenning van havenarbeiders in het havengebied van Zeebrugge, zoals gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 16 juli 1987 en van 25 april 1989,

Gelet op het koninklijk besluit van 16 november 1977 tot vaststelling van de intrekkingprocedure van de erkenning als havenarbeider alsmede de modaliteiten van zijn verdediging voor het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge,

Gelet op het koninklijk besluit van 16 november 1977 tot vaststelling van de referteperiode en de wijze van berekening van het aantal taken met betrekking tot de intrekking van de erkenning als havenarbeider in het havengebied van Zeebrugge,

Gelet op de administratieve beschikking van 3 maart 1993 houdende intrekking, met ingang van 10 maart 1993, van de erkenning als havenarbeider van MADOU Kamiel, op grond van onvoldoende prestaties tijdens het jaar 1992,

Gelet op de administratieve beschikking van 13 april 1993 houdende verwerping van het verzet van belanghebbende tegen de administratieve beschikking van 9 maart 1993,

Gelet op de administratieve beschikking van 6 juli 1993, waarbij
a) de administratieve beschikking van 13 april 1993 wordt ingetrokken en
b) waarbij de erkenning als havenarbeider van MADOU Kamiel geschorst wordt in het belang van het administratief onderzoek en
c) waarbij belanghebbende opgeroepen werd om gehoord te worden op 14 juli 1993,

Overwegende dat belanghebbende, bijgestaan door zijn raadsman, Mr. E. DE VILLE, advocaat, gehoord werd op 3 maart 1993 en op 14 juli 1993,

Gezien de conclusies die neergelegd werden door de raadsman op 3 maart 1993, op 12 maart 1993 en op de aanvullende conclusies, neergelegd op 14 juli 1993,

Gehoord de mondelinge toelichting die gegeven werd tijdens de zittingen van 3 maart 1993 en 14 juli 1993,

Overwegende dat het Paritair Subcomité in zijn zitting van 26 januari 1993 het minimum aantal prestaties voor het jaar 1992 heeft vastgesteld op 101 taken,

Overwegende dat vaststaat dat MADOU Kamiel tijdens het jaar 1992 niet voldoet aan de minimum-prestaties die verwacht worden van havenarbeiders, dat voor wat de berekening van de minimum-prestaties betreft, het Paritair subcomité met toepassing van het koninklijk besluit van 16 november 1977 (vaststelling referteperiode en berekening van het aantal taken), zich steunt op de gegevens die overgemaakt worden door de bevoegde subregionale tewerkstellingsdienst van de V.D.A.B., dat bij de berekening van de minimum-prestatienormen enkel rekening gehouden wordt met de taken die in het aanwervingslokaal worden aangeboden op de dagen die bepaald zijn krachtens de reglementering, dat de havenarbeiders, indien zij spontaan ingaan op het werkaanbod, aan de voorwaarde van deze minimum-prestatienormen kunnen voldoen, dat het in deze omstandigheden niet dienend is dat belanghebbenden niet op voorhand de vereiste minimum-prestaties kunnen berekenen (arrest PEETERS, nr. 22.763 van 16 december 1982),

Overwegende dat in het geval van een intrekingsprocedure van de erkenning als havenarbeider de reglementering, bij verschijning, niet voorziet in de mogelijkheid van verzet, dat nu het Paritair Subcomité in casu feitelijk in een willig beroep had voorzien, de belanghebbende de mogelijkheid dient te verkrijgen om opnieuw gehoord te worden en eventueel bijkomende verweermiddelen kan aanvoeren, dat hangende een definitieve beslissing van het Paritair Subcomité, de erkenning van de betrokken havenarbeider geacht is geschorst te zijn in het belang van het administratief onderzoek, dat hoe dan ook de omstandigheid dat een intrekingsprocedure wordt aangevat te wijten is aan tekortkomingen van de havenarbeider, dat de noodzakelijke schorsing van de erkenning tijdens het administratief onderzoek uitsluitend voor de rekening komt van belanghebbende,

Overwegende dat het Paritair Subcomité oordeelt dat het niet-voldoen aan de minimum-prestatienormen een tekortkoming uitmaakt die niet te verzoenen is met de goede gang van zaken in het havenbedrijf, dat naar de mening van het Paritair Subcomité geen voldoende verantwoording wordt gegeven voor deze tekortkoming zodat de toepassing van artikel 5, 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 1977 zich opdringt,

BESCHIKT

1. De erkenning als havenarbeider van MADOU Kamiel is ingetrokken op grond van artikel 5, 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 1977 (onvoldoende prestaties tijdens het jaar 1992).
2. Deze beschikking heeft uitwerking met ingang van 10 maart 1993.
3. Deze beschikking wordt medegedeeld aan belanghebbende, aan zijn raadsman en aan de Gewestelijk Directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening”.

Deze beslissing vormt het voorwerp van het derde beroep, dat op 28 augustus 1993 wordt ingesteld;

De procesvoering.

3. Overwegende dat, in de zaak G/A 52.371/IX-1006, verzoeker de Belgische Staat als tegenpartij heeft aangeduid; dat evenwel, aangezien de minister van Tewerkstelling en Arbeid op geen enkele wijze bij het besluitvormingsproces betrokken is geweest en de bestreden beslissing integraal aan het Paritair Subcomité toegerekend dient te worden, de Belgische Staat buiten de zaak gesteld moet worden;

De bevoegdheid van de Raad van State.

4. Overwegende dat de verwerende partij terecht aanvoert dat de Raad van State niet bevoegd is om, in de plaats van het actief bestuur, voor recht te zeggen dat verzoeker onafgebroken erkend havenarbeider gebleven is; dat, wat dat betreft, de drie vorderingen niet ontvankelijk zijn;

De ontvankelijkheid van de zaken G/A 53.447/IX -1007 en G/A 53.448/IX -1008.

5.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat, aangezien de bestreden beslissing van 13 april 1993 ingetrokken is en het beroep nummer G/A 52.371/IX-1006 derhalve geen voorwerp meer heeft, het belang van verzoeker bij die vordering teloorgegaan is;

5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij ook aanvoert dat verzoeker geen belang heeft bij het bestrijden van de drie beslissingen die het Paritair Subcomité op 6 juli 1993 heeft getroffen -het beroep in de zaak G/A 53.447/IX-1007-, aangezien vooreerst de intrekking van het besluit van 13 april 1993 hem het voordeel heeft opgeleverd dat hij met zijn annulatieberoep van 15 juni 1993 nastreefde, aangezien vervolgens zijn erkenning door het besluit van 22 juli 1993 toch met ingang van 10 maart 1993 ingetrokken is -hetgeen de vraag naar de wettigheid van de

administratieve schorsing van zijn erkenning voor de duur van de procedure van intrekking elk belang ontnemt- en aangezien hij op 14 juli 1993 daadwerkelijk door het Paritair Subcomité gehoord is;

5.2. Overwegende dat verzoeker daarop repliceert dat zijn eerste beroep initieel ontvankelijk was en dat het beroep nog steeds een voorwerp heeft, aangezien het Paritair Subcomité -nu het tegelijkertijd met de intrekking heeft besloten om verzoeker op te roepen voor een verhoor over zijn beslissing van 9 maart 1993- nooit aanvaard heeft dat de intrekking van zijn besluit van 13 april 1993, waarbij het besluit van 9 maart 1993 bevestigd werd, de erkenning van verzoeker heeft doen herleven; dat hij in zijn laatste memorie betoogt dat de drie zaken elk een onderdeel vormen van "een traject" dat aangevat is met zijn oproeping op 22 februari 1993 om voor het paritair subcomité te verschijnen en dat beëindigd is met de betekening van het besluit van 22 juli 1993 en dat, door de samenvoeging van de dossiers, in zijn geheel en met oog voor alle onwettigheden die zich op enig punt van dat traject hebben voorgedaan, behandeld dient te worden;

Overwegende dat verzoeker ook betoogt dat de verwerende partij zich met de beslissingen van 6 juli 1993 niet beperkt heeft tot de intrekking van het besluit van 13 april 1993 en dus tot het herstel van zijn erkenning vanaf 10 maart 1993, maar dat zij verder gegaan is en onwettige beslissingen getroffen heeft, met name de voorlopige schorsing van zijn erkenning voor de duur van de intrekking-procedure;

5.3. Overwegende dat de beslissing van 13 april 1993 genomen is na de heroverweging, op vraag van verzoeker, van het besluit van 9 maart 1993 waarbij zijn erkenning als havenarbeider vanaf 10 maart 1993 wordt ingetrokken; dat aldus het besluit van 9 maart 1993 door het besluit van 13 april 1993 opgeslorpt is en definitief uit het rechtsverkeer verdwenen; dat het Paritair Subcomité dat besluit van 13 april 1993, dat het voorwerp van het eerste beroep uitmaakt, op 6 juli 1993 ingetrokken heeft met de bedoeling de door verzoeker in zijn annulatieberoep aangeklaagde onwettigheden recht te zetten, maar dat het de intrekking heeft

vervangen door een nieuwe maatregel, te weten de voorlopige schorsing van de erkenning voor de duur van de intrekkingprocedure, zulks in toepassing van artikel 5bis van het koninklijk besluit van 17 mei 1977; dat het Paritair Subcomité verzoeker dan opnieuw heeft opgeroepen om zich te verantwoorden over de voorgenomen intrekking en dat het vervolgens, met een nieuw besluit van 22 juli 1993, de erkenning van verzoeker wederom vanaf 10 maart 1993 ingetrokken heeft;

5.3.1. Overwegende dat verzoeker zijn belang bij de vernietiging van de beslissing van 6 juli 1993 waarbij het besluit van 13 april 1993 wordt ingetrokken, in wezen legt in het feit dat, in zijn visie, de verwerende partij op 6 juli 1993 besloten heeft de intrekking van de erkenning onmiddellijk teniet te doen door hem zijn erkenning opnieuw af te nemen; dat evenwel met die stelling verzoeker voorbijgaat aan de juridische realiteit; dat immers de verwerende partij op 6 juli 1993 in de eerste plaats besloten heeft haar beslissing van 13 april 1993 tot intrekking van de erkenning van verzoeker ongedaan te maken, wat tot gevolg heeft dat verzoeker nooit zijn hoedanigheid van erkend havenarbeider verloren heeft; dat zij vervolgens, in een tweede beslissing, de erkenning van verzoeker wel geschorst heeft in afwachting van de afloop van de intrekkingprocedure, maar dat, anders dan verzoeker denkt, die beslissing de rechtsverhouding tussen verzoeker en de verwerende partij niet verbroken heeft; dat daaruit volgt, vooreerst dat verzoeker geen belang heeft bij het bestrijden van de beslissing tot intrekking van de erkenning van zijn erkenning -de eerste beslissing van 6 juli 1993- en vervolgens dat, wegens die intrekking, het beroep tegen het besluit van 13 april 1993 tot intrekking van zijn erkenning onontvankelijk is bij gebrek aan voorwerp; dat het, aangezien het teloorgaan van het belang bij het eerste beroep te wijten is aan het toedoen van de verwerende partij, wel passend is de kosten van het geding in de zaak G/A 52.371/IX-1006 ten laste van de verwerende partij te leggen;

5.3.2. Overwegende, wat betreft het beroep tegen het besluit waarbij verzoeker wordt opgeroepen om op 14 juli 1993 voor het Paritair Subcomité te verschijnen teneinde zijn verweer voor te dragen betreffende de intrekking van zijn erkenning wegens onvoldoende prestaties -de derde beslissing die het Paritair

Subcomité op 6 juli 1993 genomen heeft-, dat dergelijke beslissing de rechtstoestand van verzoeker niet gewijzigd heeft zodat zij, als van louter voorbereidende aard, niet afzonderlijk met een annulatieberoep bestreden kan worden;

5.4.1. Overwegende dat de verwerping van het beroep tegen het besluit van 22 juli 1993 tot gevolg zal hebben dat de erkenning van verzoeker definitief ingetrokken is vanaf 10 maart 1993; dat in dat geval verzoeker geen enkel voordeel meer kan halen - en zijn beroep ertegen dan ook bij gebrek aan belang onontvankelijk is- uit de vernietiging van de beslissing van 6 juli 1993 waarbij de erkenning van verzoeker voorlopig geschorst is in afwachting van een nieuwe beslissing over de intrekking; dat integendeel, in geval het beroep tegen het besluit van 22 juli 1993 wordt ingewilligd - in welk geval verzoeker opnieuw terecht komt in de situatie van erkend havenarbeider, wiens erkenning opgeschort is in afwachting van een beslissing over de intrekking van zijn erkenning-, verzoeker er wel degelijk nog belang bij heeft vastgesteld te zien dat zijn voorlopige schorsing van 6 juli 1993 onregelmatig is; dat om die reden het aangewezen is in de eerste plaats de gegrondheid van het beroep nr. 53.448/IX-1008 te onderzoeken;

De zaak G/A 53.448/IX-1008.

6.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat het bestreden besluit onwettig is doordat de verwerende partij, na de intrekking -op 6 juli 1993- van haar beslissing tot intrekking van zijn erkenning, de procedure niet herbegonnen is door hem op te roepen om zich te verantwoorden over zijn prestaties in 1992, maar dat zij hem opgeroepen heeft "om er gehoord te worden met betrekking tot de administratieve beschikking van 9 maart 1993" en dat hij zich dan ook op 14 juli 1993 daartegen verdedigd heeft;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat zij, na de intrekking van het besluit van 13 april 1993, de procedure voor de intrekking van de erkenning van verzoeker niet van voor af aan diende te herbeginnen en dat zij de procedure herbegonnen is op het ogenblik dat een

beslissing genomen diende te worden over het verzet van verzoeker tegen het besluit van 9 maart 1993; dat zij daaraan toevoegt dat uit de beslissing van 6 juli 1993 blijkt dat verzoeker opgeroepen is om zich tegenover het Paritair Subcomité te verantwoorden en dat hij zich in ieder geval tijdens het verhoor van 14 juli 1993 heeft verdedigd over zijn onvoldoende presteren in 1992;

6.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat hij uitgenodigd is om zich te verweren over de beslissing van 9 maart 1993, hoewel die beslissing door het intrekkingbesluit van 9 juli 1993 “van de baan was”;

6.4. Overwegende dat verzoeker met het schrijven van 7 juli 1993 inderdaad opgeroepen is om gehoord te worden over “de administratieve beschikking van 9 maart 1993”, dit is de beslissing waarbij het Paritair Subcomité voor het eerst vastgesteld heeft dat verzoeker in 1992 het voorgeschreven prestatieniveau niet heeft gehaald; dat die beslissing evenwel, nadat verzoeker er verzet tegen aangetekend had, opgeslorpt is door het besluit van 13 april 1993 zodat het sindsdien niet meer als een afzonderlijk besluit bestond;

Overwegende dat, blijkens de met de brief van 22 juli 1993 aan verzoeker medegedeelde motivering, de oproeping voor het verhoor vermeldt dat verzoeker zijn rechten van verdediging ten aanzien van het besluit van 9 maart 1993 -dus bij de totstandkoming van het besluit van 13 april 1993- niet naar behoren heeft kunnen uitoefenen en dat hij opnieuw de kans moet krijgen om zich te verantwoorden over het standpunt dat het bestuur op 9 maart 1993 toen had ingenomen; dat de verwerende partij daarmee duidelijk aangeeft dat zij verzoeker zal horen over de vraag of hij in 1992 het voorgeschreven prestatieniveau heeft gehaald en of zulks tot de intrekking van zijn erkenning moest leiden wegens onvoldoende prestaties;

Overwegende derhalve dat de oproeping van verzoeker onmiskenbaar verwijst naar het wederopstarten van de intrekkingprocedure en dat verzoeker wel degelijk uitgenodigd is om zich te verantwoorden voor zijn onvoldoende

prestaties in 1992; dat de omstandigheid dat de oproeping onhandig geformuleerd is waar zij het besluit van 9 maart 1993 opnieuw ter sprake brengt, verzoeker duidelijk niet heeft misleid, aangezien uit de door hem neergelegde besluiten blijkt dat hij zich op 14 juli 1993 wel degelijk over de grond van de zaak verdedigd heeft, met name door op die vergadering de besluiten die hij in het kader van zijn verzet tegen het besluit van 9 maart 1993 had ingediend, uitdrukkelijk en volledig te hernemen; dat het middel niet gegrond is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert, subsidiair, dat de verwerende partij aan de bestreden beslissing van 22 juli 1993 geen terugwerkende kracht kon verlenen, aangezien het “een nieuwe beslissing” betreft;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van dit middel aangezien, zonder de retroactiviteit, het besluit van 9 maart 1993 ongeschonden zou blijven voortbestaan tot 22 juli 1993;

Overwegende dat de verwerende partij dan ten gronde uiteenzet dat het bestreden besluit in de plaats gekomen is van het besluit van 13 april 1993 dat onwettig was, omdat de rechten van verdediging van verzoeker miskend waren en dat zij, na die rechten van verdediging terdege te hebben gerespecteerd, een besluit heeft genomen dat op dezelfde datum als het ingetrokken besluit uitvoering kreeg;

7.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat met de intrekking van het besluit van 13 april 1993 ook het besluit van 9 maart 1993 opgeheven is, zodat het besluit van 22 juli 1993 wel degelijk een nieuwe beslissing is die niet mocht terugwerken;

7.4.1. Overwegende, vooraf, dat het middel slechts kan leiden tot de gedeeltelijke vernietiging van het bestreden besluit, met name in zoverre het terugwerkt tot 10 maart 1993;

7.4.2. Overwegende dat hiervoor reeds is aangestipt dat het besluit van 13 april 1993 het besluit van 9 maart 1993 opgeslorpt heeft; dat het laatgenoemd besluit, in de mate dat het een wijziging bracht in de situatie van verzoeker, daarmee definitief uit het rechtsverkeer verdwenen is en dus geen eigen rechtsgevolgen meer kan hebben; dat de verwerende partij er dan ook geen argument kan in vinden om aan verzoeker het belang bij het middel te ontzeggen;

7.4.3.1. Overwegende dat een administratieve beslissing in beginsel niet mag terugwerken wanneer daarmee afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de bestuurde; dat de uitzonderingen op die regel restrictief opgevat moeten worden; dat in de rechtspraak met betrekking tot het openbaar ambt aldus wordt aangenomen dat de terugwerking van een tuchtstraf alleen dan verantwoord is wanneer de ambtenaar voor de periode van terugwerking, op grond van een regelmatige beslissing, uit de dienst was verwijderd; dat zulks de eenvoudige toepassing is van het beginsel dat de rechtstoestand van de betrokkene niet retroactief in negatieve zin gewijzigd kan worden;

Overwegende dat die redenering ook ten volle geldt voor gevallen als het onderhavige, waarin buiten elk tuchtrechtelijk kader om, het bestuur de erkenning van een havenarbeider intrekt waardoor het hem onmogelijk wordt gemaakt zijn beroep uit te oefenen;

7.4.3.2. Overwegende dat, als hoger reeds gesteld, de verwerende partij haar beslissing van 13 april 1993, waarbij de erkenning van verzoeker met ingang van 10 maart 1993 werd ingetrokken, op 6 juli 1993 formeel ingetrokken heeft; dat zij daarmee verzoeker in zijn vroegere rechtstoestand -die van erkende havenarbeider heeft hersteld, dat de omstandigheid dat de verwerende partij op 6 juli 1993 ook besloten heeft de erkenning van verzoeker op te schorten totdat de procedure betreffende de intrekking van zijn erkenning zou afgehandeld zijn, aan die vaststelling niets verandert aangezien dergelijke maatregel -vergelijkbaar met de preventieve schorsing in tuchtzaken- van een gans andere aard is en niet belet dat verzoeker het statuut van havenarbeider behoudt; dat daaruit volgt dat, wanneer de verwerende

partij vervolgens, na een nieuw onderzoek van de zaak, met het besluit van 22 juli 1993 de erkenning van verzoeker opnieuw en met terugwerkende kracht tot 10 maart 1993 intrekt, zonder dat zij aantoont dat enige reglementaire bepaling haar tot dergelijk retroactief ingrijpen op de rechtstoestand van verzoeker verplichtte of zulks mogelijk maakte, zij gehandeld heeft in strijd met het principiële verbod van terugwerking van administratieve beslissingen; dat op grond van die vaststelling, het middel gegrond is in zoverre het bestreden besluit terugwerkt tot 10 maart 1993;

7.4.3.3. Overwegende dan weer dat, in acht genomen het sub 7.4.3.1. ingenomen standpunt dat de retroactieve werking van de intrekkingbeslissing van 22 juli 1993 toch verantwoord kan worden door een regelmatige beslissing met betrekking tot de opschorting van de erkenning voor de duur van de intrekkingprocedure, in het kader van het middel nog de vraag rijst of het tweede besluit van 6 juli 1993, waarbij de erkenning van verzoeker vanaf die datum wordt opgeschort, de toets van de wettigheid kan doorstaan; dat in geval die vraag bevestigend beantwoord dient te worden, het bestreden besluit dan wel rechtmatig kon terugwerken tot 6 juli 1993 zodat het gegrond bevinden van het middel dan slechts tot de vernietiging dient te leiden van het bestreden besluit in zoverre er uitwerking is aan gegeven van 10 maart 1993 tot 5 juli 1993;

Overwegende dat, in het auditorsverslag, aan verzoeker het vereiste belang bij het tweede annulatieberoep -de zaak G/A 53.447/IX-1007- ontzegd is op grond van de vaststelling dat de op 22 juli 1993 tot stand gekomen intrekking van de erkenning van verzoeker met terugwerkende kracht tot 10 maart 1993 -het derde bestreden besluit-, niet onregelmatig was; dat die stelling niet wordt bijgevalen; dat, aangezien het auditorsverslag geen onderzoek bevat van de overige ontvankelijkheidsvoorwaarden, noch van de middelen die aangevoerd zijn tegen het besluit van 6 juli 1993 waarbij de erkenning van verzoeker voorlopig wordt geschorst overeenkomstig artikel 5bis van het koninklijk besluit van 17 mei 1977, er reden is om de debatten te heropenen en aan het auditoraat opdracht te geven het onderzoek op dat punt te vervolledigen;

8.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat het bestreden besluit steunt op overwegingen waarin rekening gehouden wordt met gegevens die het voorwerp uitmaken van een hangende betwisting en die, zolang de Raad van State daarover geen uitspraak heeft gedaan, geen deugdelijke grondslag konden vormen voor een nieuwe beslissing;

8.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat het feit dat verzoeker de wettigheid van de berekening van de te leveren prestaties voor de Raad van State betwist heeft, de beslissing van 22 juli 1993 niet onwettig maakt en dat het middel “in rechte niet geformuleerd (is)”; dat zij daaraan toevoegt dat de betwisting waarop verzoeker doelt geen voorwerp meer heeft, aangezien het besluit van 13 april 1993 ingetrokken is;

8.3. Overwegende dat verzoeker het bestreden besluit onwettig acht omdat de berekening van het aantal aangeboden taken door hem betwist was met zijn beroep nr. 52.371/IX-1006;

8.3.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoont welke rechtsregel de verwerende partij zou verbieden voor het treffen van een beslissing over de onvoldoende prestaties van verzoeker, rekening te houden met gegevens die door

verzoeker in een annulatieprocedure tegen een vroeger besluit betwist zijn geworden; dat verzoeker in het hier besproken verzoekschrift ook niet uiteenzet waarom de gegevens, waarop de verwerende partij zich heeft gesteund om het bestreden besluit te treffen, in feite of in rechte verkeerd zouden zijn; dat de verwerende partij dan ook terecht de ontvankelijkheid van het middel in vraag stelt;

8.3.2. Overwegende bovendien dat, acht slaand op de argumenten die verzoeker in de zaak nr. 52.371/IX-1006 ontwikkeld heeft, vastgesteld kan worden dat verzoeker de berekening van het in aanmerking genomen gemiddeld aantal taken om twee redenen in strijd acht met het koninklijk besluit van 16 november 1977, met name doordat, ten eerste, alle aangeboden taken in de berekening betrokken dienen te worden, terwijl in dit geval bij het aantal aangeboden taken “exclusief zaterdagen, zondagen en feestdagen” vermeld staat en doordat, ten tweede, er bij de berekening enkel aandacht is besteed aan de arbeiders die gestempeld hebben om 13 uur, terwijl er ook na 13 uur nog taken besteld worden;

Overwegende dat verzoeker er geen enkel belang bij heeft vastgesteld te zien dat bij de berekening van het gemiddeld aantal taken ook rekening gehouden moet worden met taken besteld op zaterdag, zondag en feestdag, aangezien zulks volgens de formule bepaald in artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 16 november 1977, enkel kan leiden tot een verhoging van het gemiddeld aantal taken, hetgeen de positie van verzoeker nog verslecht;

Overwegende, wat betreft het niet in aanmerking nemen van de taken die na 13 uur worden besteld, dat het besluit van 16 november 1977 als “aanwezige havenarbeider” beschouwt, hij die aangeworven is in het aanwervingsbureau of hij die zich onderworpen heeft aan de werkloosheidscontrole en dat het onder “aangeboden taken” verstaat de taken die aangeboden worden in het aanwervingsbureau; dat, aangezien verzoeker niet betwist dat de verwijzing naar de arbeiders die gestempeld hebben om 13 uur verband houdt met de sluiting van het aanwervingsbureau, de verwerende partij terecht betoogt dat de taken die na 13 uur zijn besteld niet bij de berekening betrokken kunnen worden;

Overwegende dat aldus de kritiek die verzoeker uitbrengt op de berekeningswijze van het gemiddeld aantal taken faalt; dat het middel in elk geval niet gegrond is;

9.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat het Paritair Subcomité in het bestreden besluit niet geantwoord heeft op de argumenten die verzoeker tijdens zijn verhoor van 14 juli 1993 schriftelijk en mondeling ter sprake heeft gebracht;

9.2. Overwegende dat de verwerende partij vooreerst opmerkt dat verzoeker het middel “niet in rechte bepaalt”; dat zij, ten gronde, betoogt dat een administratieve beslissing niet aan dezelfde motiveringsvereisten moet voldoen als een jurisdictionele beslissing en dat zij, na een zorgvuldig onderzoek, de argumenten van verzoeker wel degelijk beantwoordt in die zin dat het bestreden besluit verwijst naar het verweer dat verzoeker in de loop van de procedure gevoerd heeft en dat er ook geantwoord wordt op de argumenten van verzoeker “in verband met de berekeningen” -het gemiddeld aantal dagen is op 101 vastgesteld op basis van de gegevens die de VDAB aan het Paritair Comité heeft verstrekt betreffende de toewijzing van de taken die in het aanwervingskantoor van de VDAB zijn toegewezen- en aangaande “de verantwoording van de (door verzoeker geleverde) prestaties” -de havenarbeiders die spontaan op het werkaanbod ingaan kunnen voldoen aan de vereiste minimumprestaties, het niet voldoen aan de minimumprestatienormen vormt een tekortkoming en verzoeker verantwoordt die tekortkoming onvoldoende-; dat zij besluit dat, op het vlak van het beantwoorden van de voorgelegde argumentatie,

9.3. Overwegende dat het Paritair Subcomité te dezen opgetreden is als een administratieve overheid; dat de verwerende partij terecht aanvoert dat de motiveringsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, niet dezelfde inhoud heeft als de motiveringsverplichting aan dewelke gerechtelijke uitspraken onderworpen zijn; dat aldus het bestuur niet moet antwoorden op alle argumenten die hem worden voorgelegd, maar dat het ermee kan volstaan de redenen aan te geven waarom de

feitelijke gegevens welke hem ter kennis zijn, hem in het kader van de bestaande reglementering ter zake, tot dat bepaald besluit hebben gebracht; dat in het middel de vraag wordt gesteld naar de conformiteit van de bestreden beslissing met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, bekeken vanuit de argumentatie die verzoeker in zijn verweer had aangebracht, maar dat verzoeker toch in gebreke blijft aan te duiden welke precieze argumenten van zijn verweer de verwerende partij in het bestreden besluit niet ontmoet heeft;

Overwegende dat het bestreden besluit, hiervoor sub 2.9. geciteerd, uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker de minimumprestaties die van hem in het jaar 1992 verwacht werden en die vastgesteld zijn overeenkomstig de gegevens aangereikt door de VDAB, niet geleverd heeft, dat de arbeiders die spontaan ingaan op het werkaanbod, aan deze minimumprestatienormen kunnen voldoen zodat het van geen belang is of zij die normen op voorhand kunnen berekenen, dat het niet voldoen aan de minimumprestaties een tekortkoming vormt die de werking van het havenbedrijf afremt en dat verzoeker voor die tekortkoming geen voldoende verantwoording geeft; dat het besluit vervolgens ook nog uiteenzet waarom de procedure van de intrekking van de erkenning hernomen is en waarom het nodig was voor de duur van de procedure de erkenning van verzoeker te schorsen; dat dergelijke motivering verzoeker afdoende voorlicht opdat hij zich met de middelen die het recht hem verschaft in rechte tegen het bestreden besluit zou kunnen verweren; dat het middel niet gegrond is;

10.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel aanvoert dat de verwerende partij “een onwettig verzet” georganiseerd heeft, door hem de mogelijkheid te geven tegen het besluit van 9 maart 1993 verzet aan te tekenen, terwijl artikel 1 van het koninklijk besluit van 16 november 1977 alleen verzet toelaat wanneer de havenarbeider geen gevolg geeft aan de oproeping op voor het Paritair Subcomité te verschijnen;

10.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegen inbrengt dat, door hem de mogelijkheid te bieden verzet aan te tekenen tegen het besluit van 9 maart 1993, de belangen van verzoeker niet geschonden zijn en dat verzoeker trouwens zelf gevraagd heeft om een tweede behandeling van zijn geval; dat zij daar aan toevoegt dat het bieden van de mogelijkheid om tegen een besluit een willig beroep in te dienen, dat besluit niet onwettig maakt;

10.3. Overwegende dat verzoeker niet aantoont dat het voorzien in de mogelijkheid om zich tegen het besluit van 9 maart 1993 bij het Paritair Subcomité te verzetten en hem aldus de mogelijkheid te bieden aan te sturen op de heroverweging van het besluit van 9 maart 1993, zijn belangen zou geschaad hebben; dat de loutere omstandigheid dat dergelijk verzet niet reglementair mogelijk gemaakt is, het bestreden besluit niet onwettig maakt; dat het middel niet gegrond is;

11.1. Overwegende dat verzoeker in het zesde middel erop wijst dat het Paritair Subcomité, dat over de tegen hem ingespannen tuchtprocedure uitspraak heeft gedaan, onregelmatig samengesteld was, doordat enerzijds een juridisch adviseur -P. CROMPHOUT-, die geen deel uitmaakte van de normale samenstelling van het Subcomité zoals bepaald door het koninklijk besluit van 12 augustus 1974, de vergadering van 14 juli 1993 heeft bijgewoond en doordat anderzijds twee buitenstaanders, P. CROMPHOUT en F. FLORIZOONE, aanwezig waren bij de beraadslaging van 22 juli 1993;

11.2. Overwegende dat de verwerende partij, die daarvoor de notulen van de vergaderingen voorlegt, daarop antwoordt dat P. CROMPHOUT, eerste attaché van de Dienst Collectieve Arbeidsbetrekkingen van het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid en C. DEBOI, adviseur bij de VDAB, de vergadering van 14 juli 1993 van het Paritair Subcomité als technische raadgevers hebben bijgewoond, terwijl P. CROMPHOUT en F. FLORIZOONE, adviseur bij de RVA aanwezig waren op de vergadering van 22 juli 1993, dat zij betoogt dat artikel 45 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten de mogelijkheid voorziet dat het Paritair Subcomité zich door technische raadgevers laat

bijstaan, dat het koninklijk besluit van 16 november 1977 bepaalt dat een adviseur van de RVA aanwezig kan zijn bij de oproeping ter verantwoording van een havenarbeider die de minimumprestaties niet heeft verricht en dat de betrokkenen niet deelgenomen hebben aan de stemming;

11.3. Overwegende dat artikel 45, eerste lid, van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités aan het Paritair Subcomité de mogelijkheid biedt zich te laten bijstaan door technische raadgevers waarvan het aantal in het huishoudelijk reglement is vastgesteld; dat het tweede lid van die bepaling de minister ook toelaat op eigen initiatief of op verzoek van het comité “één of meer ambtenaren als adviseur (aan te wijzen)”; dat nergens bepaald is dat die regeling niet toegepast zou mogen worden wanneer het paritair subcomité zich beraadt over de intrekking van de erkenning van een havenarbeider; dat vervolgens, artikel 2, § 1, van het koninklijk besluit van 16 november 1977 tot vaststelling van de referteperiode en de wijze van berekening van het aantal taken met betrekking tot de intrekking van de erkenning als havenarbeider in het havengebied van Zeebrugge, de mogelijkheid voorziet dat een adviseur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening de vergaderingen bijwoont waarop de havenarbeiders die de minimumprestaties niet hebben geleverd, ter verantwoording worden geroepen; dat verzoeker niet aanvoert dat de betrokken raadgevers deelgenomen zouden hebben aan de stemming; dat het middel niet gegrond is;

12.1. Overwegende dat verzoeker in het zevende middel de schending van zijn rechten van verdediging aanvoert, doordat zijn raadsman zich op 13 juli 1993 bij de verwerende partij aangeboden heeft met het oog op de inzage van het dossier, maar dat hem toen “geen enkel dienstig stuk” -hij doelt daarmee op de notulen van de vergaderingen- voorgelegd is geworden;

12.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat, overeenkomstig de reglementering betreffende de werking van de paritaire comités, de notulen van de vergaderingen behoudens een andersluidende beslissing van het Subcomité, niet aan derden worden medegedeeld, dat verzoeker de notulen in het bij

de Raad van State neergelegde dossier heeft kunnen raadplegen en dat de notulen van de vergadering van 6 juli 1993 op 13 juli 1993 zelfs niet aan verzoeker medegedeeld kon worden, aangezien zij vooraf aan de leden van het comité ter kennis dienden gebracht te worden; dat zij daaraan toevoegt dat verzoeker, ook nadat hij de gelegenheid heeft gehad de notulen in te zien, niet uiteenzet hoe hij zich beter had kunnen verdedigen indien hij de notulen wel eerder had kunnen inzien;

12.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat hij met het oog op de redactie van zijn besluiten voor de vergadering van het Paritair Subcomité van 14 juli 1993 inzage had moeten kunnen nemen van het volledige dossier, dus met inbegrip van de notulen van de vergaderingen;

12.4. Overwegende dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 16 november 1977 de rechten van verdediging van de havenarbeider tegen wie de intrekking van zijn erkenning wordt overwogen, aldus regelt dat de arbeider het recht heeft om voor het Paritair Subcomité te verschijnen; dat die persoonlijke verschijning insluit dat de betrokkene zich deugdelijk moet kunnen verdedigen, wat betekent dat hij kennis heeft van alle feitelijke en juridische gegevens die het Paritair Subcomité in zijn besluitvorming betreft; dat in dit geval de raadsman van verzoeker nooit heeft betwist dat hij bij zijn verschijning voor het Paritair Subcomité, op 14 juli 1993, kennis had van de redenen waarom het gemiddelde van de prestaties in het jaar 1993 op 101 was bepaald; dat hij ook wist dat verzoeker in 1992 slechts 84 taken had vervuld en dat hij daarmee het vereiste gemiddelde niet haalde zodat de erkenning van verzoeker kon ingetrokken worden; dat voor het overige verzoeker niet aantoon op welke wijze hij zich beter zou kunnen verdedigen hebben indien hij met het oog op zijn verhoor op 14 juli 1993 inzage had gekregen van de notulen van de verschillende vergaderingen die het Paritair Subcomité aan zijn geval had gewijd; dat het middel niet gegrond is;

13. Overwegende, besluitend, dat enkel het tweede middel, in de sub 7.4.3.2. aangegeven mate, gegrond is; dat het middel enkel de vernietiging tot gevolg kan hebben van de beslissing van 22 juli 1993 in de mate dat zij terugwerkt

tot 13 april 1993, met dien verstande dan weer dat er slechts na een bijkomend onderzoek uitgemaakt kan worden of die beslissing rechtmatig kon terugwerken tot 6 juli 1993,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Werkgelegenheid wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Worden verworpen :

- het beroep tegen het besluit van het Paritair Subcomité van de haven van Zeebrugge van 13 april 1993 waarbij de erkenning van verzoeker als havenarbeider met ingang van 10 maart 1993 wordt ingetrokken (de zaak 52.371/IX-1006);
- het beroep tegen de beslissingen van hetzelfde Paritair Comité van 6 juli 1993 (de zaak 53.447/IX-1007) in de mate dat besloten is enerzijds het besluit van 13 april 1993 in te trekken en anderzijds verzoeker op te roepen om op 14 juli 1993 door het Paritair Subcomité gehoord te worden;
- het beroep tegen het besluit van het Paritair Subcomité van 22 juli 1993 (de zaak 53.448/IX-1008) in de mate dat het betrekking heeft op de intrekking van de erkenning van verzoeker vanaf 22 juli 1993;
- de drie beroepen in de mate dat zij betrekking hebben op de vraag om voor recht te horen zeggen dat hij sinds 10 maart 1993 onafgebroken erkend havenarbeider gebleven is.

Artikel 3.

De debatten worden heropend in de zaken nrs. A. 53.447/IX-1007 en A. 53.448/IX-1008.

Artikel 4.

Het door de auditeur-generaal aangeduide lid van het auditoraat wordt ermee gelast het onderzoek van het beroep nr. A. 53.447/IX-1007 voort te zetten met het oog op de beoordeling van de regelmatigheid van de terugwerking die het Paritair Subcomité aan zijn beslissing van 22 juli 1993 gegeven heeft en vervolgens, in het verlengde daarvan, het tweede middel in de zaak nr. A. 53.448/IX-1008 opnieuw te onderzoeken.

Artikel 5.

De kosten van het beroep in de zaak nr. A. 52.371/IX-1006, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De uitspraak over de kosten van de beroepen in de zaken nrs. A. 53.447/IX-1007 en A. 53.448/IX-1008 worden uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig oktober 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.